

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16.122 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De rechtspleging

1.1. Verzoeker heeft op 28 juli 2008 een verweernota neergelegd als repliek op de nota van de Commissaris-generaal.

1.2. Buiten het geval waarin een replieknota krachtens artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) door de verzoekende partij kan worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van de verwerende partij inzake haar onderzoek van de nieuw aangebrachte gegevens en elementen, hetgeen in casu niet het geval is, voorziet noch de voormelde wet, noch het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mogelijkheid om, na kennisname van de nota van de verwerende partij, hierop schriftelijk te repliceren. Derhalve wordt de verweernota uit de debatten geweerd.

2. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“U werd op 21 september 2007 van 9u10 tot 11u50 en op 27 februari 2007 van 9u05 tot 10u20 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Roma-taal machtig is. Uw advocaat, meester Fransen, was gedurende het hele tweede gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeuner, geboren in Obilic, Kosovo. Aan het einde van het Kosovaarse conflict in 1999 vluchtte u met uw gezin op de vlucht voor het geweld. U kwam met uw gezin naar België, waar u op 29 november 1999 een eerste asielaanvraag indiende. Op 17 mei 2000 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dat had u al gedaan. U besloot na een aantal maanden terug te keren omdat u meende dat de situatie verbeterd was en omdat u een aantal huizen had in Kosovo. U reisde via Belgrado naar Obilic en verbleef er in het vluchtelingenkamp te Plementina tot in 2007. Na ongeveer een maand vertrok uw zoon Mufadin vanuit Plementina om bij uw tante in Kraljevo te gaan wonen. Omdat de Albanezen u niet met rust lieten, ging u begin 2007 uw zoon vervoegen in Kraljevo. U werkte er een tijd met hem samen bij het verzamelen van karton en plastic. Wanneer u plastic verzamelde werd u gepest en beschimpt. De politie nam ook eens al uw plastic en karton af. Servische bureaus kwamen zelfs vijf à zes maal bij u thuis binnen en maanden u aan terug te keren naar Kosovo. Daarbij werden u en uw kinderen geslagen. Uw vrouw werd tijdens uw afwezigheid tevens een paar keer aangerand. U kwam hier achter nadat u de verklaringen gelezen had die uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgelegd. Één keer trachtten de Serviërs uw tante aan te randen. Toen u dit zag besloot u te vertrekken. U contacteerde uw familie, die u het nodige geld gaf om terug naar België te reizen. U vluchtte in een vrachtwagen met uw partner Dudije (O.); uw minderjarige kinderen Jeton, Severdjan, Kasandra en Alex; uw zoon Mufadin (O.) (O.V. 6.103.246) en zijn partner Hira (L.) (O.V. 6.103.246) en de partner van uw zoon Jeton, Afrodita (M.) (O.V. 6.103.204) uit Servië richting België, waar u op 18 juni 2007 een tweede maal asiel vroeg. U was in het bezit van een oude Joegoslavische identiteitskaart uitgegeven op 13/07/1994 te Obilic alsook van nationaliteitsbewijzen en geboorteakten van uw kinderen Jeton, Severdjan en Kasandra, uitgegeven op te Nis op 26/7/2001.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt hebt na uw eerste asielaanvraag in België effectief naar Kosovo te zijn teruggekeerd en daar ongeveer zes jaar in het vluchtelingenkamp in Plementin te hebben verbleven. Zo kunt u geen enkel document voorleggen dat die terugkeer kan staven. Zo bent u niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door een afdeling van de -voornamelijk voor de etnische minderheden- aanwezige parallelle Servische administratie in Kosovo en/of van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK) die sinds juni 1999 verantwoordelijk is voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo. U verklaarde geen enkele moeite te hebben gedaan om aan de nodige documenten te geraken in Kosovo (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.10), hoewel uw Joegoslavische identiteitskaart sinds 2004 niet meer geldig is. Uw verklaring dat u geen documenten nodig zou hebben gehad omdat u nooit problemen had met de politie (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.10), is in strijd met de realiteit. Zowel in Kosovo als in Servië is een geldig identiteitsdocument vereist voor de uitoefening van enkele basisrechten en al zeker om van het ene gebied naar het andere te reizen. Uw verklaring dat u met UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) niet kon communiceren omdat de Roma-leider van het kamp, Enver, die voor u zou vertalen het te druk had (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.11), volstaat niet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat het gemeentelijk registratiecentrum van Obilic speciaal twee medewerkers heeft die zich toespitsen op de registratie van onder meer Roma. Één daarvan gaat twee maal maandelijks langs in de kampen om Roma te helpen bij hun registratie. Er is bovendien een mobiel registratieteam waardoor er de mogelijkheid bestaat om zich te laten registreren in het kamp zelf. Uw bewering dat enkel de Roma uit andere steden werden ingeschreven en niet die van Obilic zelf (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.3 en 4) komt evenmin met deze informatie overeen, waaruit blijkt dat elke inwoner van het Plementina kamp wordt geregistreerd en documenten, zoals geboorteakten en UNMIK-identiteitskaarten, verkrijgt.

Daarenboven bleek u van een aantal zaken niet op de hoogte. U beweerde dat een zekere Enver voorzitter was van de Roma in het vluchtelingenkamp in Plementina (CGVS-gehoorverslag 24/9/2007 p.6), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat die voorzitter van de Roma bewoners (B.) Berisa heette. Van (B.) Berisa had u evenwel nog nooit gehoord (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.9). U dichtte de organisatie van het kamp toe aan KFOR, volgens u Engelsen, Duitsers en Fransen (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.6), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het kamp georganiseerd en geleid werd door het UNHCR en de Albanese NGO Shqata Nënë Tereza (Mother Theresa association). U verklaarde overigens dat er buiten KFOR geen internationale of Albanese organisaties actief waren in het kamp (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.4). U was ook niet op de hoogte van tweewekelijkse waterleveringen door KFOR (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.4-5), noch van het feit dat tijdens uw verblijf verschillende kampbewoners het kamp konden verlaten nadat hen elders in Kosovo een woonst werd toegewezen (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.5). Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u zeer vaag bent over de verschillende instanties in Kosovo. Buiten de kalmte bewaren wist u niet wat UNMIK deed in Kosovo (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.7). Opvallend is dat u geen onderscheid maakt tussen UNMIK, KFOR en UNPROFOR (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.9 en 17 en 27/2/2008 p.7). UNMIK en KFOR zijn beiden aanwezig in het dagelijkse leven in Kosovo, maar hebben elk een eigen rol en functie. UNMIK (United Nations Mission In Kosovo) is de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die sinds juli 1999 het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarmeemt. KFOR (Kosovo-Force) is de internationale troepenmacht gemandateerd met de orde en veiligheid in Kosovo en met de bewaking van het kamp Plementin. UNPROFOR (United Nations Protection Force) daarentegen is niet aanwezig in Kosovo, maar was wel actief in Bosnië-Herzegovina. Uw echtgenote Dudije kent UNMIK niet eens (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 Dudije p.5). U wist niet dat het politiekorps in Kosovo sinds 1999 KPS noemt (Kosovo Police Service in het Engels; Shërbimi Policor i Kosovës in het Albanes of Kosovska Policijska Služba in het Servisch) (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.3). U had nog nooit gehoord van KPS (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.7). Tenslotte dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat de munteenheid in Kosovo bij uw vertrek de Dinar was (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.9), terwijl de Euro de officiële munteenheid is in Kosovo, behalve in de Servische enclaves. Obilic, noch het Plementinakamp zijn of maken deel uit van een Servische enclave. Tenslotte dient te worden vastgesteld dat een significante tegenstrijdigheid tussen uw relaas en dat van uw zoon Mufadin (O.), de geloofwaardigheid van uw terugkeer naar Kosovo verder ondermijnt. Uw zoon verklaarde bij jullie terugkeer in 2000 eerst samen met jullie een tiental dagen in jullie voormalige huizen te hebben gewoond, alvorens er door de Albanese burens en KFOR te zijn uitgehaald en naar het vluchtelingenkamp nabij Kosovo B te zijn gebracht (CGVS-gehoorverslag Mufadin 20/9/2007 p.3 en p.10). U en uw echtgenote Dudije daarentegen verklaarden evenwel bij jullie terugkeer in 2000 meteen in het vluchtelingenkamp in Plementin te hebben verbleven (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.4-5 en CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 Dudije p.3). In uw tweede gehoor sloot u zich plots aan bij het relaas van uw zoon en verklaarde u alsnog twee weken in uw huis in Obilic te hebben verbleven alvorens naar het kamp te zijn gegaan (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.2). Uw partner Dudije echter bleef bij haar verklaringen niet meer in jullie oude woning(en) te hebben verbleven (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 Dudije p.2).

Ook van uw verblijf in Kraljevo heeft u het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen. Ten eerste dient ook hier te worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt dat uw verblijf in Kraljevo kan staven. Uw verklaring als zou men u er niet hebben willen inschrijven omdat men u er van zou beschuldigen een Albanes te zijn is louter gebaseerd op vermoedens gezien u niet eens geprobeerd heeft zich in te schrijven. Wat uw verblijfplaats in Kraljevo betreft blijken de verschillende verklaringen van uw gezinsleden niet in overeenstemming. U verklaarde de eerste twee nachten bij uw tante te hebben gewoond en dan een barak te hebben gehuurd naast de barak van uw tante (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.7 en 27/2/2008 p.9). Uw partner Dudije verklaarde evenwel dat jullie eerst een paar maanden bij uw tante hebben gewoond en dan op drie km van jullie zoon, die bij voornoemde tante verbleef (CGVS-gehoorverslag Dudije 21/9/2007 p.4 en p.9). Uw zoon Mufadin verklaarde dan weer dat jullie het huisje huurden van de overleden vader van zijn partner Hira, naast het huis van uw tante (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.7). Uw schoondochter Hira beweerde op haar beurt dat haar tante in dat huisje is gaan wonen na het overlijden van haar vader en dat jullie verderop in de straat woonden, maar dat jullie geen burens waren (CGVS-gehoorverslag Hira 20/9/2007 p.8). Afrodita tot slot verklaarde dat jullie allen samen woonden, twee à drie huizen verder dan de woonst van uw tante (CGVS Afrodita 1/4/2008 p.2-3). Tenslotte blijkt uit de beschikbare informatie dat op het adres dat u opgaf als de verblijfplaats van uw tante en uw zoon, Stadionska 37 te Kraljevo, een NGO is gezeteld.

Het betreft "Plavi Cvet", een organisatie die de belangen van de Roma verdedigt. U had evenwel nog nooit van deze organisatie gehoord (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.10).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Gelet op wat voorafgaat kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België anno 2007 niet worden vastgesteld en kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij van een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard om deze vaststelling te weerleggen. Deze stukken bevestigen enkel de identiteit van u en drie van uw kinderen, maar geven geen uitsluitsel over uw verblijfssituatie. U verklaarde overigens dat u al deze documenten zelf bent gaan afhalen bij de gemeente Obilic nog voor de oorlog (CGVS-gehoorverslag 21/9/2007 p.12) in 1994 (CGVS-gehoorverslag 27/2/2008 p.8), terwijl op de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen Jeton, Severdjan en Kasandra alsook de geboorteakten van uw kinderen Severdjan en Kasandra vermeld staat dat ze werden uitgereikt door de gemeentelijke diensten van Obilic te Nis in 2001.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon Mufadin (O.) (O.V. 6.103.246) en schoondochters Hira (L.) (O.V. 6.103.246) en Afrodita (M.) (O.V. 6.103.204) werd besloten

tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van deze beslissingen werd in kopie in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van "artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker betoogt dat het algemeen bekend is dat Roma-zigeuners in het kamp Plementina in erbarmelijke omstandigheden leven – hiertoe verwijst hij naar een verslag van de Parlementaire Assemblée van de NAVO –, en dat ze aldaar niet alleen door de bevolking doch ook door de politie gehaat worden. De Servische maatschappij is aldus openlijk racistisch ten aanzien van Roma's, zo stelt hij. Verzoeker betoogt voorts dat hij ook tijdens zijn verblijf in Kraljevo als een minderwaardig persoon werd behandeld en dit "gepaard (gaat) met het stigmatiserende beeld, wat in Servië bestaat, van 'de Roma als van nature marginale, onbetrouwbare en criminele personen'". Verder verwijst hij nog naar zijn verklaringen die deze algemene informatie bevestigen.

3.2. In een tweede middel roept verzoeker opnieuw de schending in van "artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève juncto artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", waarna hij nader ingaat op de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de vaststelling van de verwerende partij dat geen enkel document voorligt waarmee verzoeker zou kunnen staven dat hij in Plementina heeft verbleven, stelt hij dat hij in het bezit is van een Joegoslavische identiteitskaart geldig voor tien jaar en uitgegeven op 13 juli 1994 en dat, voor wat betreft de periode vanaf 2004 tot begin 2007, hij zich bij een probleem zeker kon behelpen met dit document. In het vluchtelingenkamp Plementina had hij niet direct nood aan nieuwe identiteitspapieren, aldus verzoeker.

Waar de verwerende partij verzoeker verwijt dat hij meende dat het vluchtelingenkamp geleid werd door KFOR, terwijl het in werkelijkheid georganiseerd en geleid werd door het UNHCR en de Albanese NGO Shogata Nëne Tereza, dat hij niet wist wat UNMIK deed in Kosovo, dat hij geen onderscheid maakt tussen UNMIK, KFOR en UNPROFOR en dat hij niet wist dat het politiekorps in Kosovo sinds 1999 KPS heet, betoogt verzoeker dat hij 'nauwelijks geletterd is, o.a. gezien het feit dat er een zeer grote discriminatie bestaat in het onderwijs in Joegoslavië, ten nadele van Roma-zigeuners'. Verzoeker stelt vervolgens dat hij daarnaast

zeer veel elementen kan opnoemen als bewijs dat hij in Plementina verbleven heeft. Hiertoe verwijst hij naar enkele van zijn verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal.

Tenslotte stelt verzoeker nog met betrekking tot de tegenstrijdigheden omtrent zijn verblijf gedurende de eerste tien dagen na zijn terugkeer in Kosovo in 2000, dat het niet onmenselijk is dat hij, dan wel zijn zoon Mufadin, ook gezien hun analfabetisme, zich niet meer exact kunnen herinneren waar zij jaren geleden gedurende tien dagen hebben gezeten, nl. in hun huis in Obilic, dan wel in het Vluchtelingenkamp Plementina.

3.3. In wat als een derde middel kan worden beschouwd stelt verzoeker dat hij minstens recht heeft op het subsidiair beschermingsstatuut, gezien hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van zijn land kan of wegens dat risico wil stellen. Hij verwijst daartoe naar zijn uiteenzetting bij het eerste en tweede middel.

3.4 De Raad is van oordeel dat de drie middelen samen moeten worden onderzocht.

3.4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen in zoverre dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

3.4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

3.4.3. Uit de sub 2 geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig is ondermijnd, gezien verzoeker zijn terugkeer naar Kosovo in 2000 en zijn daaropvolgende verblijf in Plementina en Kraljevo niet aannemelijk kan maken. De verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo dan wel in Servië van Roma-zigeuners in het eerste middel volstaat derhalve niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging, dan wel

een reëel risico op het lijden van ernstige schade koestert. Elke aanvraag om de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zijn aanvraag voldoet aan de voorwaarden tot toekenning. De overheid, bevoegd om over de asielaanvraag te beslissen, moet daarbij in de gelegenheid worden gebracht om na te gaan of de betrokken asielzoeker

daadwerkelijk verbleven heeft in de streek die hij beweert te zijn ontvlucht alvorens in België asiel aan te vragen, teneinde de waarachtigheid van zijn relaas te evalueren en de gegrondheid van zijn vrees voor persoonlijke en systematische vervolging of het reële risico op ernstige schade te objectiveren. Het louter herhalen van de asielmotieven, zoals verzoeker placht te doen door de verwijzing naar zijn eerdere verklaringen is in casu evenmin van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.4.4. Waar verzoeker in het eerste onderdeel van het tweede middel stelt dat hij niet direct nood had aan nieuwe identiteitspapieren en hij zich bij een probleem zeker kon behelpen met zijn Joegoslavische identiteitskaart, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat dit document niet toelaat verzoekers terugkeer naar Kosovo na zijn eerdere asielaanvraag in België te staven. Zoals reeds gesteld sub 3.4.2. berust de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (R.v.St., nr. 126.529, 17 december 2003). Blijkens de informatie door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 16), werd elke inwoner van het vluchtelingenkamp Plementina geregistreerd en van documenten, zoals een UNMIK-identiteitskaart, voorzien, waarna ze een sociale bijstand konden krijgen. Er kan dus in alle redelijkheid worden van uitgegaan dat verzoeker over zulk een stuk zou beschikken en dit zou kunnen voorleggen. Het feit dat verzoeker dit thans niet voorlegt ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas ten stelligste. Zijn bewering dat hij zich kon behelpen met zijn Joegoslavische –vervallen– identiteitskaart is overigens in het licht van hetgeen hierboven werd gesteld niet meer dan een bewering.

3.4.5. Het voorgaande klemmt des te meer, nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker evenmin toelaten zijn terugkeer naar en verblijf in Plementina sedert 2000 (en later in Kraljevo) aannemelijk te maken. Verzoeker vergoelijkt zijn gebrek aan kennis zoals uiteengezet in de bestreden beslissing door in een tweede onderdeel van het tweede middel te wijzen op het feit dat hij 'nauwelijks geletterd is', en stelt daarnaast dat hij zeer veel elementen kan opnoemen als bewijs dat hij in Plementina verbleven heeft.

De Raad is van oordeel dat uit de gehoorverslagen blijkt dat de aan verzoeker gestelde vragen van die aard zijn dat ze ook kunnen worden beantwoord door iemand met weinig of geen opleiding. Het is niet onredelijk, zelfs rekening houdend met het lage opleidingsniveau van verzoeker, te verwachten dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de omstandigheden en het dagdagelijkse leven in de streek waarvan hij beweert te hebben gewoond (R.v.St., nr. 110.790, 1 oktober 2002). Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers 'ongeletterdheid' van invloed kan zijn geweest op de verklaringen die hij aflegde en die de verwerende partij ertoe gebracht hebben te oordelen dat de vastgestelde lacunes en onjuistheden verzoekers beweerde terugkeer naar en verblijf in Kosovo volledig ondermijnen. De elementen die verzoeker wél zou hebben kunnen opnoemen doen hieraan geen afbreuk. Bij een weigeringsbeslissing is het voldoende dat de bevoegde overheid de redenen aangeeft waarop zij het beschikkende gedeelte van haar beslissing stoelt. Elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker moeten er niet noodzakelijk in worden opgenomen (R.v.St., nr. 185.005, 1 juli 2008). Overigens dient

erop gewezen dat een aantal van deze elementen reeds werden weerlegd in de bestreden beslissing.

3.4.6. Waar verzoeker in het derde onderdeel van het tweede middel de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn (en deze van zijn familie) verblijfplaats de eerste tien à vijftien dagen na hun terugkeer naar Kosovo tracht te weerleggen door erop te wijzen dat het gelet op hun analfabetisme “niet onmenselijk” is dat hijzelf en zijn zoon Mufadin niet exact meer weten waar zij die dagen hebben verbleven, stelt de Raad dat deze verklaring geenszins de motivering van de bestreden beslissing weerlegt. Immers, met betrekking tot bepalende ervaringen in iemands leven die de essentie van het asielrelaas uitmaken, kan worden verwacht dat deze dermate in het geheugen gegrift staan dat de persoon die ze heeft beleefd -los van enig opleidingsniveau- in staat is daar in een later stadium en ongeacht het verstrijken van de jaren nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van te geven. In die optiek is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn zoon tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen omtrent ingrijpende gebeurtenissen zoals hun terugkeer naar Kosovo en het feit of zij al dan niet eerst enige tijd in hun huis in Obilic zouden hebben gewoond, waarna zij door hun Albanese burens zouden zijn verdreven, het huis zou zijn platgebrand en zij door de KFOR naar het kamp Plementina gebracht zouden zijn.

3.4.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de andere in de bestreden vastgestelde onwetendheden, zijn beweerd verblijf in Kraljevo en het gegeven dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten niet stroken met de inhoud ervan, ongemoeid laat, zodat deze als niet betwist en vaststaand worden beschouwd.

3.4.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas ingevolge de zwaarwegende tegenstrijdigheden en mede gelet op het ontbreken van enig bewijsstuk betreffende verzoekers terugkeer naar Kosovo en zijn latere verblijf in Plementina en Kraljevo, onverminderd overeind blijft. De Raad is derhalve van oordeel dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij, steunend op de hiervoor geciteerde pertinente en draagkrachtige motieven die door verzoeker niet worden weerlegd, stelt dat het onmogelijk blijkt een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfssituatie de laatste jaren voor het indienen van zijn asielaanvraag, zodat niet kan worden vastgesteld of hij daadwerkelijk slachtoffer was of kan zijn van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde afschrift van een identiteitsdocument werd reeds betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en de Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat dit stuk enkel betrekking heeft op verzoekers identiteit, zonder meer.

3.5. De drie middelen zijn in geen van hun onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.